

неговото минало, изъ времето, когато и той имаше семейство, домъ, богатство и значение въ живота? Неговата нѣкогашна скърбъ ли? Тя бѣше дълбоко заровена въ душата му. Много рѣдко нейната сѣнка се мърнѣше за мигъ върху лицето му и пакъ изчезнѣше. Блаженото настроение на Лютфи извираше отъ два съвсемъ различни извора: пиянство и философско примирение съ всички несгоди въ живота. Нѣмаше човѣкъ въ Брѣстово, който да го не познава, който да го не обича и приглежда. Всички бѣха приятели на Лютфи. Срѣдъ тѣхъ той живѣеше ката пойна птичка — свободна въ поднебеснитѣ простори, отъ никого не заплашвана, не смущавана. Радваше се той на слънцето презъ ранно утро, кога росата сияе като елмазъ върху нацѣвтѣли цвѣтя; радваше се на слънцето, кога залѣзваше задъ пурпуръ и злато; радваше се въ безмълвието на своята самотностъ; радваше се срѣдъ громала и трѣсъцитѣ на бѣснитѣ бури; радваше се, защото всѣкога и всѣкжде виждаше безсмислието на скръбта.

Убиеца се сепна. Гузно се замисли. Замислиха се и нѣколцина му другари. Но това бѣше само за мигъ. Отново ги унесе кървавия порой.

Сега предстоеше да ни разбиятъ портата, да навлѣзатъ у насъ и да ни направятъ, що имъ воля иска. Следъ нѣколко минути отъ нашата покщнина нѣмаше нищо да остане. А може би и насъ самитѣ щѣха да пометатъ.

Още когато чухме тъпанитѣ и зурлигѣ откъмъ долня махала, когато се научихме, че се движатъ къмъ насъ, баща ми натрупа отжтре задъ портата, колкото пенуги и дърва имаше. Голѣма камара се издигна тамъ. Но каква полза имаше отъ всичко това? Башибозука лесно можеше да разбие съ брадви портата, можеше да нахълта и отстрани презъ съседитѣ и отзадъ откъмъ рида. Можеше и да подпали съ газъ портата. Въ половинъ часъ барикадата щѣше да изчезне. Но какво друго трѣбаше баща ми да направи въ своята безизходностъ! Азъ гледахъ слисанъ, но напълно неразбирахъ размѣра на злото. Тате, мама, баба бѣха поблѣднѣли,